

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputatio || excellentium. D. doctoru[m] Iohannis Eccij &
|| Andre[a]e Carolostadij q[uae] cepta est Lipsi[a]e ||
XXVII. Iunij. An. M.D.XIX.**

**Eck, Johannes
Karlstadt, Andreas**

[Erfurt], 1519

VD16 E 320

Subscriptas Conclusiones, Andreas Carolostadius, aduersus dominum
Ioannem Eccium defendet Lipsiae, die xxvij. Iunij. M.D.XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-32477

ostendit se nosse, qui lib: a: b: actū, siue bonorū, siue malorū dñi esse
balbutit, aut non sola fide verbi, quem iustificari, aut fidem non tolli
quolibet crimine, somniat.

vij. Veritati & rationi cōtrarium est quidē, inuite morientes, deficere
in charitate, ideoq; pati horrorem purgatorij, modo veritas & ratio
sit idem, quod opinio Theologistarum.

ix. Animas in purgatorio esse certas de salute sua, nec gratiā in eis
augeri, scimus a theologis asseri, sed miramur doctissimos viros,
quod huius fidei suæ rationē, nec stultæ verisimilē, reddere possunt.

x. Meritū Christi esse thesaurum Ecclesiæ, & sanctorū meritis iu-
uari, certum est. Esse autem thesaurum indulgentiarū, nemo, nisi cœ-
lus adulator, extrauagantes a veritate, et fictæ quædā Ecclesiæ pra-
xes aut vsus, simulant.

xi. Dicere, indulgētiās esse bonum Christiano, est insanire, sunt em̄
verissime operis boni viciū, et improbāre indulgētiās debet Chris-
tianus, ob abusum, quia domin⁹ dicit: Propter me deleo iniquitates
tuas, non propter pecunias.

xij. Papam posse remittere omnē pœnam pro peccatis debitam, hu-
ius & futuræ vitæ, & quod indulgētiæ profint non criminosis,
somniaut secure indoctissimi sophistæ, & pestiferi adulatores, non
tamen vel nutu possunt ostendere.

xij. Romanam Ecclesiam esse omnibus alijs superiorem, probatur
ex frigidis, Ro: Pont: decretis, intra cccc. annos natis, cōtra quæ sunt
historiæ approbatæ M c annorum, textus scripturæ diuinæ, et de-
cretum Niceni Concilij, omnium sacratissimi.

Subscriptas Conclusiones, Andreas Carolostadius, aduersus domi-
num Ioannem Eccium defendet Lipsiæ, die xxvij.

Iunij, M. D. XIX.

i. Cū D. Ioan: inficiat omnē oim fideliū vitā, esse penitentiā, aut pœni-
tudinē indigā, Iudæus est, sub Christiana pelle, occlamas, si iustus
dei filius est, descēdat de Cruce, nescitq; hāc vitā, diē crucis p̄cedere.

ij. Paralogizat itidem sic. Vita fidelium, non exprimit penitentiā
sacramentum, ergo non penitentiā.

Vt dñi Ioannis eliciatur scientia, sustinebitur & hæc.

ij. Omnis fideliū vita habet penitentiā sacramentalē, quā cōiectus
ralibus circūstancijs ex Cypriano & Bernhardo sum assecutus.

iiij. Dominus Ioānes mirū ducit, quod de penitentiā p̄cepta, me etā
stulerim, ad penitentiā, quæ flagella & pœnas patit, sed nō mirat pœ-
nitentiā p̄phetā, in flagella & dolores paratū, nec sese, ignorantē sese.

Dñs Ioan: Oēs iustos pōnitere audacter negās, negat qđ cōfiteē
ecclia, est qđ anathemate p̄cussus, asseuerās iustos viā, nō esse p̄cō/
res proprie. Excōmunicatus autē quomodo ecclesiam defendet?

Minuta peccata sunt vera, pōnitenda, & dolenda peccata.

Ome peccatū minutū, quod hō non iudicat, est dānabile. ideoq;
non sufficit dissensus, sed accedere iudiciū oportet, q̄uis sint delicta,
p̄pter quā scribit. Delicta quis itelligit. Itē, Delicta mea oñde mihi.

Peccata cottidiana, quog; nec oriē in terra veritas, nec cōpensatiōe
debitog; fit remissio, mortalia sūt. Ad stupeū pensuz sophisiag; haud

Dñs Ioan: scholastica dogmata quadringētis annis (stupescam.
disputata, cōtra antiquiorē veritatē p̄ducens, nouū ius cōsuetudinis
& p̄scriptiōnis adinuenit, haud priori s̄culo cognitū. Videlicet,
qđ & errores, & p̄cā possunt p̄scribi. Cauete vobis ideo patres an/
tiquis. & tu Augustine, quod Donatistas falsis rōnibus, nō vicistis,
sed illaqueastis. hic est nouus ille tutor, qui noua tutela defēdit eccle/
siam. in qua, licet sint doctis. ipse tamen defensor doctōr.

Deinde, Prophetā, Apostoli, et tu Christe Saluator, cauete, quod
improprietate sermonis vestri, eo subuectū sumus, quod in quolibet
opere bono, nos peccare putamus.

Liberū arbitriante grām p̄spirī. S. infusam, nihil valet, nisi ad pec/
candū. hoc autē terrenū nō credit impostor me⁹. quō crederet, si dice/
x.

Immo volūtas nostra, quā non regit a diuina vo/ (rē cōlestia.
lūitate, tanto citi⁹ a p̄pinq̄uat, iniquitatī quāto acrius intendit actioni.

Dñs Ioan: cū sua maxima suog; disputatog; pōt facere qđ in se ē,
id est, obicē & impedimentū ad grām tollere. hoc est, lapideum cor
emollire: cōtra Ezechielē, & iam p̄dictā conclusionē Ambro:

Dñs Ioan: non videns, quomō bonum opus sit totum a deo, &
mei opus, adhuc scripturā, per velamē Moyfi legit & accipit.

Postremo, nemo nō intelligit eruditionē D. Ioan: in Theologia, q;
fecit (nescio quot) cētones in Chrysopasso suo de p̄destinatiōe. &
ificiat auctoritates de p̄destinatiōe, p̄tinere posse ad opa coronāda.

D. Ioan: Bern: dicentē. Tolle lib: arb: et nō est qđ saluet, cōtra me
citās, p̄batur lib: arb: eē potētis. legit qđ, p̄ q;. & satis dem̄rat, q̄nto
iudicio Ecclesiasti: p̄uidet. facit autē se oib: studiosis suspectū depuatoreē

D. Io: dicēs, salutē ita in canonib: cōsistere, si quis piā ex lib: arb: fa/
cultate fecerit quā iubent, Iudaizat. & sectando legem iusticiā, suam
iusticiam constituit.

Originem tam iustā pugnā, in Defensioē nostra aduer/
sus D. Ioannem adita, spectare licet.

v.

vi.

vij.

vij.

ix.

x.

xi.

xij.

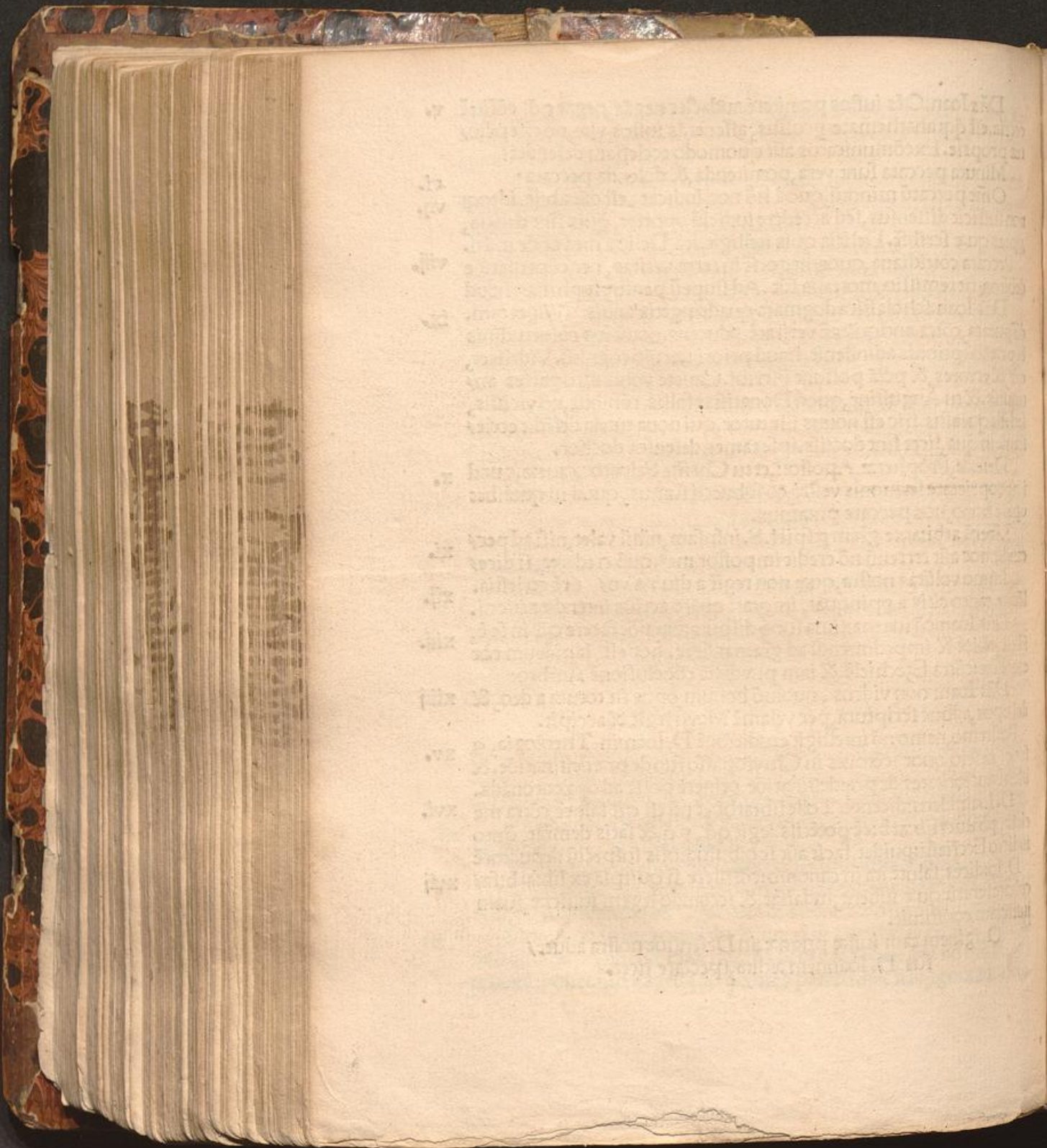
xij.

xiii.

xv.

xvi.

xvij.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]